Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1891. 40de Aargang.

Moabiterne.

(Af J. M. S.)

En Rejsende som ved Færgestedet øst fra Jeriko færdes over Jordans Flod og derefter folger Vejen langs Wady Heshton kommer efter to og en halv Times Forløb til Opstigningen af El Belka, eller Moabs Bjerg. Her finder man Vejen som Israels Børn vandrede, efter at de havde erobret Gilead og Bashan, og her i denne Egn, erholdt Rubens, Gads og en Del af Manasse Stammer deres Arvedel.

De første Indvaanere som beboede de frugtbare Højlande, der strækker sig fra det døde Havs Kyst til Gileads Bjerg, vare de som i den hellige Skrift ere kjendte under Navnet Enimiter. Disse bleve senere drevne ud af Landet af Moabiterne og Ammoriterne; de Sidstnævnte tog i Besiddelse den nordlige Del af Landet, og overlod den sydlige Del, kjendt som „Moabs Landstrækning", til Moabiterne.

Moabiternes hele Land „maa blive forstaaet," siger Hayne, „at have bestaaet af et Parallelogram, af omtrent 50 (engl.) Mile fra Nord til Syd, og 30 Mile fra Øst til Vest, paa den vestre Side begrænset af det døde Hav og Jordans Flod, og paa den østre Side af Pilegrimsvejen som leder fra Damaskus til Mekka, og strækker sig fra Safieh Oas i Syd til det snevre Bjergpas, som leder ned fra Eleale og Heshbon til Jordans Dal, i Nord, og indbefatter den Del af Sletten Shittim som ligger mellem Floden og det døde Hav, nu kjendt under Navnet Seisaban."

Det er højst mærkværdigt, at medens Fortidens Kongeriger ere opkomne og blevne omstyrtede og deres Levninger, ligesom Fragmenterne af Nebukadnezars Billede, adspredte til de fire Vinde, have Moabiterne beholdt deres lille Landstrækning for sig selv, og endnu leve omtrent under samme Forhold som i forbigangne Tider. Deres Oprindelse og Historie er, eftersom de ofte have kommet i Berørelse med Guds Folk, af stor Interesse for Bibelforskere,

særlig fordi de ogsaa have en Fremtid for sig og ville blive kaldede til at tage Del i Udførelsen af vor Tids store Tildragelser.

Moabiternes Herkomst.

Tidligt om Morgenen, før Solens Opgang, paa den frygtelige Dag, da Herrens Straffedomme udøstes over Stederne Sodoma og Gomorra — hvorved et skjøndt, men syndbelastet Landskab opslugtes, saa at en Bugt af det døde Hav indtog dets Sted, og Tusinder af skyldige Sjæle slyngedes til Dødsrigets Dyb — flygtede Lot og hans Hustru samt to Døttre fra Sodoma til den lille Landsby Zoar. Ligesaa snart som de havde naaet dette Tilflugtssted spredede den opgaaende Sol sine blodfarvede Straaler over Landskabet. Alt var endnu stille i de dømte Steder. De natlige Sværmere kjæmpede endnu i deres rædselsfulde Drømme, medens den misbrugte Natur fra Morgentimerne søgte at vinde lidt Hvile, og derved læge de Saar som ved skammelig Synd havde blevet dem tildelte.

Solen havde netop hævet sig over den østlige Horizont; men i et Øjeblik blev Atmosphæren formørket. Skyer, indeholdende Ladning fra den almægtige Guds elektriske Batteri, samlede sig fra alle Dele af Himmelen, som Redskaber i Herrens Haand til at udføre hans retfærdige Beslutninger. En frygtelig Kanonade! Tordenen ruller; Lynilden krydser i alle Retninger, uden Ophold! Den slaar ned her! der! overalt! Hvorend Øjet vendes — samme Syn! Marken, opfyldt af eksploderende Stoffe, tager Ild. I et Øjeblik er hele Sletten i en brændende Sø. Syndbelastede Mænd og Kvinder opvaagne fra deres urolige Slummer. En Time af forskrækkelig Kval og de eksistere ikke mere!

Fra det højt beliggende Tilflugtssted Zoar havde Lot været Øjenvidne til dette forfærdelige Drama. Men endskjøndt Herrens Engel havde kundgjort for ham at Zoar skulde blive bevaret, saa besluttede han dog at fly derfra, for ifølge hans Skjøn, at finde et sikrere Tilflugtssted. Skjælvende af Frygt forlod han derfor denne lille By og besteg Bjerget. Han var bekjendt med en Grotte dersteds, i hvilken han antog at være sikrere end paa de Steder, som ved Guds Forjættelser vare bestemte.

Et forkert Skridt var taget, og Følgerne deraf fulgte. Paa Vejen tabte den ulykkelige Mand sin Hustru og under sit Ophold i det, ved hans egen Visdom, udvalgte Tilflugtssted, hvor han tilsyneladende havde opholdt sig en længere Tid tilsammen med sine Døttre, blev han Fader til to Sønner, Moab og Ben-Ammi, Stamfædrene for de to Nationer som senere bleve kjendte ved Navnene Moabiter og Ammons Børn. (Se 1 Mos. 19, 1—38). Dette er saaledes Moabiternes Oprindelse.

Slægtskabet mellem Jøderne og Moabiterne vil forstaaes, naar man erindrer, at Lot var en Søn af Abrahams Broder.

Navnet Moab, som den ældste af Lots Døttre kaldte sin Søn, betyder „fra Fader", saa at Navnet i sig selv er og vil forblive et Monument, vidnende om den Afgrund hvori en „retfærdig Mand" styrtede sig paa Grund af Mistillid til Herrens Forjættelser.

Moabiterne i Strid med Israel.

Aarhundreder henrandt. Fra Individer opsprang Nationer, hvilke bedækkede Jordens Overflade lig Oliventræets Grene. Israels Børn havde gjennemgaaet deres langvarige Trældom i Egypten og havde formedelst Guds

Ledelse til deres Fordel blevet befriede. De havde vandret den møjsommelige Vej gjennem Ørkenen, og vi finde dem nu lejrede paa Sletten Moab, efter deres fuldstændige Sejr over de mægtige Amoriter.

Tilgrænsende Moabiterne boede Midianiterne, et Folk som nedstammede fra Midian, en Søn af Abraham og Ketura. Det var iblandt dette Folk, som Moses opholdt sig under sin Landflygtighed og hvor han fandt sin Hustru Zipora, Datter af den midianitiske Præst Jethro.

Indtil denne Tid havde de to Nationer — Moabiterne og Midianiterne — saa nære beslægtede til Israel, ikke gjort noget Forsøg paa at hindre det udvalgte Folk. Men nu, naar de saa den israelitiske Lejr i deres eget Land, og hørte om de mærkværdige Sejre som de havde vundet, saa begyndte Moabiterne at frygte, og Kongen besluttede at modstaa Israel. Dette var yderst uretfærdigt, efterdi Gud havde udtrykkelig forbudt Israel at føre Krig mod Lots og Esaus Efterkommere (5 Mos. 2, 1—9), og Israel havde følgelig ansøgt om Tilladelse til fredelig at drage gjennem deres Land, og betalte for Alt som de erholdt, ja, til og med det Vand som de brugte. Men deres Fredstilbud var ikke antaget. Moabiternes daværende Konge var Balak, Zippors Søn.

Paa denne Tid fandtes der ogsaa en Profet i Landet, den navnkundige Beliam. Denne Profet synes at have haft sine Landsmænds højeste Tillid. Hvad han sagde var i Almindelighed antaget at ville finde Sted. Eftersom han havde vundet en saa stor Anseelse, var han, ligesom hans Brødre i Nutiden, i Stand til at fortjene store Pengesummer ved at spaa.

Det er neppe nødvendigt at sige, at denne moabitiske Spaamand ikke var en sand Profet, kaldet af Gud, endskjøndt hans Profetier ofte gik i Opfyldelse. Hele hans Vandel bevidner, at han ikke var kaldet af Gud. Det er sandsynligt at han, ligesom Sokrates og Andre, havde en god Genius, som fulgte ham, og hvis Røst han fejlagtig antog at være Jehovahs Røst. Men upaatvivlelig stod han ogsaa i Forbindelse med onde Aander, hvilkes Bistand han erholdt, eller troede at erholde, ved Udførelsen af forskjellige Handlinger tilhørende den sorte Kunst.

I den Frygt, som Kong Balak nærede, sente han en Deputation, bestaaende af moabitiske og midianitiske Prinser til Beliam, og opfordrede ham til at komme og forbande Israel. Omstændighederne ere vel bekjendte. Beliam var straks villig til at føje sig efter Balaks Ønske, eftersom han kunde fortjene Penge dermed. Men Jehovah tilkjendegav, ved et Mirakkel, for den gjærrige Profet, at det ikke var til nogen Nytte, at forbande, naar Gud befalede at velsigne. Om Gud kunde styre Dyrets Mund, saa at det kunde frembringe artikulerende Lyd, hvor let var det da ikke for den samme Gud, at forhindre en Mand fra at udtale Forbandelser, hvor Gud ønskede ham at udtale Velsignelser. Følgelig velsignede Beliam Israel, og hans Profetier udtalte ved denne Lejlighed kunne visselig betragtes som inspirerede af den Almægtige.

Man kunde muligvis her fremstille det Spørgsmaal: hvorfor var det saa nødvendigt at Gud skulde forhindre Beliam fra at forbande Israel? En Ordstrøm fra ham skulde, øjensynligen, ikke have været i Stand til at gjøre Folket nogen Skade, til og med om de

udtalte Ord havde været ordnede saa at en Forbandelse derved havde blevet udtalt. Hvorfor var det saa nødvendigt at udføre dette store Mirakkel, hvilket altid har været en Anstødssten for frygtsomme Teologer og en Latterlighed for de Vantro? Vi finde Nødvendigheden deraf ved Guds Beslutninger i at spare Moabiterne fra at blive tilintetgjorte. Om Beliam havde blevet tilladt at forbande Israel, vilde det have haft et saa stærkt Indtryk paa Moabiternes Overtro, og muligvis Fanatisme, at de vilde have kastet sig i Strid med Guds Folk, hvorved kun faa af dem vilde have blevet reddede. Dette ønskede Herren at forebygge. Moabiterne vare ikke, som Tilfældet var med nogle af de omkringliggende Nationer, modne for Tilintetgjørelse. De maatte derfor, ved Guds ubegrænsede Barmhjærtighed, blive bevarede, om end Jehovah selv havde til at tilvejebringe det ved et mærkværdigt Mirakkel.

Omendskjøndt Gud forhindrede Beliam fra at opegge Moabiterne til Krig, som uundgaaelig vilde have endt med deres Tilintetgjørelse, saa forhindrede han ham ikke fra at give det onde Raad som, om Gud ikke atter havde forhindret det, vilde have foraarsaget Israels fuldstændige Tilintetgjørelse. Bileam, naar han saa Kong Balaks Vrede og fandt at han var berøvet sin Betaling, gav de to allierede Nationer det Raad at de skulde sende moabitiske og medianitiske Kvinder ind i Israels Lejr, for at derved forlede Folket til at bedrive Hor og falde fra Jehovah. Om dette kunde udføres, tilføjede han, vilde Jehovah snart overlade Israel i deres Fienders Hænder. Lige saa vist som at Gud havde inspireret ham til at udtale Velsignelsen over Israel, saa havde Djævelen inspireret ham til at give dette Raad; thi en mere satanisk Plan kunde aldrig have blevet lagt, ikke engang i Helvedets nederste Gjemme. Det givne Raad var antaget, og straks blev Israels Lejr et Opholdssted for fremmede Kvinder — en Hule, forpested med Frafald og Synd.

Lejren maatte renses; og Gud rensede den førend det blev for sent. Men denne Rensning kostede Israel 23,000 Sjæle samt en Krig med Midianiterne som næsten ødelagde hele den Nation. I denne Krig faldt Beliam, alt dette Ondes Ophavsmand.

Moab's Sejr og Fald.

Naar Israel tog Besiddelse af, samt fordelte, Kanaans Land udførtes en stor Fejltagelse og, end mere, en stor Synd, efterdi Folk, som Gud havde bestemt skulde tilintetgjøres, blev tilladt at bo der. Eftersom hver enkelt Stamme erholdt sin Del af Landet, bleve de saa optagne med at dyrke Jorden samt ophobe Rigdomme, at de bleve uvillige til at hjælpe de Øvrige i Udførelsen af Guds Vilje. Og Alle fandt det mere fordelagtigt at gjøre Slaver af de underkuede Nationer end at uddrive dem.

Følgerne viste sig snart. En ny Generation opvokste. I Nabolaget, ja endog i deres egne Byer og Hjem, fandtes Afgudsdyrkere. Deres Eksempel var efterfulgt af Israeliterne; de indgik i Ægteskab med dem, og med Tiden faldt fra Jehovah og tilbade Baal og Astharoth. (Dom. 2, 13.) Kanaaniterne, som saa længe havde været overladte i Fred, samlede nu en Armé og forenede sig imod Israel. Krig og Lidelser fulgte. Og i samme Grad overgav Israel sig til Tøjlesløshed, Dovenskab og Afgudsdyrkelse; de tabte deres Fædres Tro og Energi, og bleve saaledes et let Rov for deres Fiender.

Det lykkedes ogsaa Moabiterne en Gang at overvinde Israeliterne og holde dem i Trældom i et Tidsrum af atten Aar. (Dom. 3, 12—32).

Denne Omstændighed er saaledes tilkjendegiven. Israel faldt fra Jehovah. Herren styrkede derfor Eglon, Moabiternes Konge, og han allierede sig med Ammoniterne og Amalekiterne samt anfaldt Palæstina og tog Besiddelse af Jeriko, „Palmernes Stad", fra hvilket Sted han regjærede Israel for atten Aar. Men eftersom Folket omvendte sig fra dets Synder befriede Herren det fra Moabiternes Aag. I Benjamins Stamme var en standhaftig Mand ved Navn Ehud. Han blev en Gang sendt med den sædvanlige Skat til Kong Eglon. Saa snart han havde overleveret Skatten sendte han bort de Sendebud som havde ledsaget ham og blev selv tilbage, foregivende at han havde et hemmeligt Budskab til Kongen. Han anede ingen Lumskhed, men tilstedede Ehud en privat Audiens paa et afsides Sted. Saa snart som Dørene vare lukkede drog Ehud sit Sværd og stødte det med saadan Kraft i Kongens Legeme, at baade Sværdet og Hjaltet forsvandt under Huden. Kongen døde øjeblikkelig og Ehud skyndte sig hjem og samlede sit Folk. Folket kom og uddrev Moabiterne, hvilke dog vare tvungne til at efterlade 10,000 Mand paa Slagmarken. For 80 Aar derefter var den Del af Landet fri fra fjendtlige Angreb.

David beslægtet med Moabiterne.

En af de skjønneste Beretninger som man finder i den hellige Skrift indeholdes i Ruths Bog, og den viser hvorledes den største Israels Konge, David (og tillige vor dyrebare Frelser gjennem Davids Slægtlinje), var tildels af moabitisk Herkomst.

I Dommernes Regjæringstid opstod en Hungersnød i den sydlige Del af Kanaan. En vis Mand fra Bethlehem, ved Navn Elimelek, forlod da sit Fødeland og rejste i Forening med sin Hustru Naomi og deres to Sønner, Mahlon og Kiljon, til Moabs Land. Elimelek døde snart og hans to Sønner ægtede to moabitiske Kvinder, Arpa og Ruth. Ti Aar derefter vare begge Sønnerne døde, uden at efterlade nogen Børn.

Noami havde nu blevet gammel og ønskede at gaa tilbage til sit Fædreland. Arpa og Ruth fulgte sin Svigermoder. Paa Vejen søgte hun at overtale dem til at forblive ved deres egen Stamme, eftersom hun selv var fattig og kunde ikke tilbyde dem nogen Fordel. Arpa tog et hjerteligt Farvel og vendte tilbage til sit Hjem; men Ruth var bestemt paa at følge sin kjære Moder. Hun neddyssede alle Indvendinger med den ædle Erklæring: „Hvor du gaar hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du bliver om Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud. Hvor du vil dø, der vil jeg dø, og der vil jeg begraves. Herren gjøre nu og fremdeles saa og saa imod mig, saavist som Døden alene skal skille imellem dig og imellem mig." Efter denne bestemte Udtalelse af uegennyttig Kjærlighed, lovede Noami at tage Ruth med sig, og de fortsatte Rejsen til Bethlehem. Ruth stiftede der Bekjendtskab med Boas, som tog hende til Hustru. I dette Ægteskab blev hun Moder til Obed, som var Davids Bedstefader.

Et moabitisk Offer.

Senere i Tiden, under Kong Ahabs Regjæring, finde vi Moabiterne underkastede Israel. Men naar Ahab døde, saa ophørte den moabitiske Konge, Mesa,

at betale Skat, hvorfor Joram, som blev Konge i Samarien efter Ahab, da kaldte paa Josaphat, Kongen i Judæa, og tilsammen med Kongen i Edom gjorde de Indfald i Moabs Land fra Syd. Syv Dage marcherede de i Ørkenen og fandt intet Vand. Israels Konge frygtede for at de Alle vilde omkomme. Paa Josaphats Forslag udsendtes Sendebud til Profeten Elias, for at adspørge ham hvad Herren vilde gjøre. Profeten tilkaldte en Harpespiller, og medens han spillede paa sin Harpe kom Guds Aand over Profeten og han profeterede om hurtig Hjælp og forudsagde Sejr over Moabiterne.

Den næste Dag begyndte en af de mange Floder, som løbe ud i det døde Hav, at flyde, endskjøndt der ikke havde faldet noget Regn. Arméen erholdt Vand. Da Solen gik op og kastede sine Straaler paa Vandet, saa troede Moabiterne at det var Blod, og antog at de allierede Magter havde dræbt hverandre. Moabiternes Konge samlede derfor sine Tropper og skyndede til den fjendtlige Lejr for at vinde Bytte. Men han fandt en vel beredt Armé. En forfærdelig Strid opstod. Kong Mesa blev overvunden; hans Tropper adspredte i alle Retninger, og de allierede Konger nedbrød Byer, kastede Sten i de opdyrkede Marker, nedhuggede Træer, igjenfyldte Vandbrønde og efterlod Landet i en fuldkommen Ruin. Kong Mesa samlede derefter syv Hundrede Mænd af sin adspredte Armé og søgte at drage mod Kongen i Edom, men han kunde ikke udføre Noget. I denne Stilling tog den grusomme Konge og unaturlige Fader sin førstefødte Søn, Kronprinsen, og dræbte ham paa Stadsmuren, for derved at vinde Guds Naade og Sejr over sine Fjender. Man kan fra dette afskyelige Offer let bedømme Moabiternes religiøse og moralske Tilstand.

Moabiterne endnu en Gang.

Endnu en Gang i Israels Historie finde vi at Moabiterne forledede Guds Folk til at begaa Synd. Det var efter deres Tilbagekomst fra det babyloniske Fangenskab. Naar Esra lykkelig havde ført sit Kompani gjennem Ørkenen og ind i deres Fædreland, saa fandt han, at mange af Præsterne og Leviterne havde stiftet fortrolig Bekjendtskab med Hedningerne i Landet, og blandt Andre ogsaa med Moabiterne. De havde, som det er skrevet (Esra 9, 2.): „taget af deres Døttre for sig og for deres Sønner, og den hellige Sæd havde blandet sig med Folkene i Landene." Og Folkets Ledere havde været de første i Ugudeligheden. Da den gamle gode Mand Esra hørte dette, saa iturev han sine Klæder og ydmygede sig for Herren, erkjendende den store Synd uden engang at bede om Barmhjertighed. Den Bøn som Esra opsendte ved denne Lejlighed er vel værd at læse og overveje. Den viser hvor dybt han følte Synden af at sammenblande det som skulde holdes adskildt.

Folket, naar de saa Esras Sorg, omvendte sig. Alle fremmede Skikke bortlagdes og en hellig Pagt blev indgaaet med Gud. O! lykkelige Dag, naar Guds Folk forstaar at holde sig fra en syndig Verdens Indflydelse.

Profetier angaaende Moab.

Flere af Profeterne have meget tydeligt udtalt sig angaaende Moab, og de fleste af disse Udtalelser tyde paa Kongerigets Fald og dets Byers Ødelæggelse.

Profeten Amos, som levede 500 Aar før Kristus, siger: „Saa siger

Herren: for tre Overtrædelser af Moab og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi han brændte Edoms Konges Ben til Kalk, derfor vil jeg sende en Ild i Moab, den skal fortære Kirjoths Palladser; og Moab skal dø under Bulder, under Stormraab, under Trompetens Lyd. Og jeg vil udrydde Dommeren af hans Midte, og ihjelslaa alle hans Fyrster med ham, siger Herren."

Profeten Esaias forudsiger, omtrent 50 Aar senere, ligesaa tydeligt om Moabs Byers Ødelæggelse, men han siger ogsaa at en Levning af Folket skulde forblive i Landet. (Se Esaias 16de Kap.)

Profeten Zephanias siger, 640 Aar før Kristus, at Gud skulde handle med Moab ligesom Sodoma, formedelst Folkets Hovmod, og fordi de havde forurettet Guds Folk. „Forfærdelig skal Herren være over dem, thi han skal lade alle Jordens Guder svinde hen." (Zeph. 2, 11.)

Profeten Ezechiel beskriver, 630 Aar før Kristus, hvorledes Gud vilde holde Dom over Moab naar „Østens Børn" skulde komme med Ammon og udrydde den Nation fra Jorden. (Ez. 25, 8—11).

Daniel, 600 Aar før Kristus, idet han profeterede om Romernes Sejr over Saracenerne og Tyrkerne, siger tydeligt, at Moabiterne skulde undslippe deres mægtige Tropper. (Daniel 11, 41.)

Disse Profetier ere alle blevne bogstavelig opfyldte. Landet er blevet lagt øde. Hesban, det forrige Hesbon, som før var en moabitisk Stad af stor Betydenhed, er nu af liden Interresse for den Rejsende. I den profetiske Udtalelse over Hesbon, nævnes ogsaa Eleale, nu kaldet El-Al. Dette Sted er nu kun en Hob af Ruiner, tildels omgivne af Levningerne af en Stenmur. Men Folkets Efterkommere er endnu tilbage, og føre et landligt Liv ligesom i gamle Dage; de bo i Telte og vogte deres Hjorder. Og de ere indtil denne Dag i Virkeligheden frie, som profeteret af Daniel, endskjøndt Sesostris og Cyrus samt Romerne og Tyrkerne have Alle søgt at bringe dem i Trældom.

Moab skal blive gjenoprettet.

Det er uden Tvivl interessant at betragte, at blandt Forudsigelserne om Moab findes ogsaa en Forjættelse, udtalt af Profeten Jeremias, som tydelig beretter at Moab skal igjen blive oprettet. „Men jeg vil omvende Moabs Fangenskab i de sidste Dage, siger Herren." (Jer. 48, 47).

Hvorledes dette skal udføres, eller ved hvem, er ikke angivet, kun at det skal visseligen ske. Og eftersom det er et Arbejde som tilhøre de sidste Dage, maa det ganske vist være forbundet med Israels Børns og Judæas Gjenoprettelse. Herren virker altid ved visse Redskaber, og utvivlsomt vil han, naar Tiden kommer for Opfyldelsen af denne Forjættelse, given til Moab, finde Midler hvorved disse streifende Beduiner, nu blot halvt civiliserede, ville blive bragte i en dannet og fremstaaende religiøs Tilstand. Thi det kan ikke betvivles, at Guds Forjættelse om Gjenoprettelse ogsaa indbefatter, at der i Guds Rige er en Plads beredt for denne Fortids Nation.

Men hvem er i Stand til, og hvem er villig til, at bringe til dem i deres Telte Budskabet om en lovet Gjenoprettelse, og give dem Vidnesbyrd om dette glædelige Budskab, som for 2500 Aar siden var forudsagt af en levende Guds Profet?

Den 15de Marts 1891.

Herrens Tjeneres Vidnesbyrd.

Til dem, som ere blevne udsendte i denne Tidsalder for at forkynde Evangeliets Budskab, siger Herren: de ere „kaldede til at beskjære min Vingaard med en mægtig Beskjæring, ja, og det for sidste Gang," og Israels Ældster, som have Aanden af deres Kaldelse, føle i Sandhed det store Ansvar der paahviler dem, og derfor ere de nidkjære og ivrige til at advare Folket og vidne om Gjenoprettelsen af Saliggjørelsens evige Plan. Det er sandt, at de i deres Virksomhed blandt Folket have til at gjennemgaa mange Prøvelser, hvilke, om det ikke var for den Overbevisning som de ere i Besiddelse af angaaende deres guddommelige Kaldelse, vilde foraarsage dem til at vende deres Opmærksomhed i en anden Retning.

Naar man betragter deres Stilling — fjærnede fra deres Familjer, berøvede Hjemmets Bekvemmeligheder, omrejsende blandt Fremmede, hvilke i Almindelighed betragte dem med Foragt, bestridende deres egne Rejseomkostninger o. s. fr. — er den ikke misundelsesværdig, seet fra et verdsligt Synspunkt. Men Missionærernes Følelser og Omstændigheder kan ikke bedømmes af verdsligsindede Personer, thi Ældsterne virke ifølge en mere ophøjet Plan. De maa blive vejede med en anden Vægt, om deres Stilling skal blive forstaaet paa den rette Maade, thi de ere drevne ved højere aandelige Motiver og befinde sig i en Stilling som harmonerer dermed.

Medens Ældsterne rejse omkring i fremmede Lande føle de, ligesaa grundigt som noget Menneske kan gjøre, alle de Besværligheder som de have til at gjennemgaa, men de ere velsignede med Mod og Udholdenhed, hvilket sætte dem i Stand til at overkomme alle disse Gjenvordigheder; deres Kjærlighed til Hjemmet og dets Skatte formindskes ikke, ej heller svækkes deres naturlige Følsomhed ved deres Erfaring og forskjellige Omstændigheder — tvertimod blive de styrkede og udviklede. Men uagtet alle disse Prøver og Gjenvordigheder bærer Herrens Tjenere Vidnesbyrd om, at den Tid som de tilbragte i Missionens Tjeneste har været den mest behagelige og gavnlige Periode af deres Liv; jo mere ydmyg, trofast og energisk de have virket, desto større er deres Glæde og Tilfredshed efter endt Arbejde i Herrens Vingaard.

Mænd, som have virket i dette Kald, nære ingen Tvivl med Hensyn til Kilden fra hvilken den Fred og Intelligense kommer som bringer denne Glæde, og foraarsager at alle andre Følelser bliver bortfjærnede, samt giver en Attraa til at forkynde det herlige evangeliske Budskab, hvilket saaledes bliver Drivfjæderen for enhver Tanke og Handling. De Følelser som gjennemtrænge deres Sind er ikke den Begejstring som almindeligvis ledsager nidkjære Personer, der formode at have Ret og Sandhed paa deres Side, nej, det er Inspiration og Kraft fra det Høje samt Overbevisningen om, at de ere bemyndigede af Jesus Kristus, og den Tro, Haab og Kjærlighed som fylde deres Sjæle er Guds Aands kostbare Gaver.

Naar Resultatet af Ældsternes Arbejde bliver betragtet af en tilfældig Jagttager vil det synes, at deres Virksomhed, paa mange Steder, bringe ringe Frugter, idet kun nogle faa Personer blive omvendte, og blot et lille Antal — i Sammenligning med Befolkningen — skjænker det evangeliske Vidnesbyrd deres Opmærksomhed. Men Personer som ere bekjendte med den guddommelige Kraft som virker i Forening med Herrens Tjeneres Vidnesbyrd vide, at Følgerne af deres Arbejde ere mere vidt omfattende. Resultatet af dette Vidnesbyrd er tilkjendegivet paa to forskjellige Maader. Evangeliet er en Livs Lugt til Livet for hver den som annammer og efterlever det, og en Dods Lugt til Døden for dem som forkaster det. „Men dersom de ikke annammer dig vil jeg sende over dem en Forbandelse istedetfor en Velsignelse," siger Herren.

Det Faktum at der kun ere faa Personer iblandt Nationerne som vil lytte til det evige Evangelium, hvilket er gjengivet til Jorden ved en hellig Engel fra Himmelen, skulde ikke paa nogen Maade foraarsage Mismod til de som ere befuldmægtigede til at prædike Rigets Evangelium. Det er et sikkert Kjendetegn paa at Menneskene ere faldne i Ugudelighed og Synd. Missionærernes Ønske er at Menneskene, for deres egen Velfærd, vilde lytte til og annamme Sandheden. Men de have deres Handlefrihed, de kan gjøre deres eget Valg — annamme eller forkaste Vidnesbyrdet — og maa derfor selv tage Følgerne. I Noahs Dage vilde Folket ikke tro hans Vidnesbyrd angaaende den Oversvømmelse som vilde finde Sted, men dets Vantro forhindrede ikke Vandfloden fra at komme. Noah og hans Familje vare standhaftige i deres Tro, og bleve frelste.

Menneskenes Forkastelse af Guds Tjeneres Vidnesbyrd i denne Tid er en Opfyldelse af Profeternes Forudsigelser, og ligeledes et Kjendetegn paa de sidste Dage. Det er et uomstødeligt Bevis for at Guds Doms Time er nær; thi efter Herrens Tjeneres Vidnesbyrd vil Vidnesbyrdet komme om Guds Vrede, hvilket vil blive tilkjendegivet ved Tordens og Lynilds Røst, ved Jordskjælv, Pestilense, Hungersnød og Opror i Himmelen og paa Jorden.

Gud har givet følgende Befaling til sine Tjenere som ere kaldede til at forkynde Evangeliet til Jordens Nationer: „Opløfter Eders Røst og sparer ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag; thi dersom jeg, som er et Menneske, opløfter min Røst og raaber til Eder, at I skulle omvende Eder, og I hade mig, hvad ville I da sige, naar Dagen kommer, da Tordenen skal lade høre sine Røster fra Jordens Ender og tale til alle Levendes Øren, sigende: bereder Eder til Herrens store Dag. Ja og atter naar Lyset skal straale ud fra Østen indtil Vesten, og yttre sine Røster for Alle, som leve, og skal klinge i Alles Øren, som hører, sigende disse Ord: Omvender Eder, thi Herrens store Dag er kommen."

Missionærerne have opløftet deres Røst og ikke sparet. De have gaaet ud til alle Nationer, hvor de have haft Anledning. De have forkyndt Evangeliet til Nationerne, saavidt som det har staaet til deres Magt at gjøre, men i Almindelighed har Menneskene ikke skjænket den Opmærksomhed til Budskabet som deres egen Velfærd fordre; de have forkastet Guds evige Plan hvilket vidner om, at Hedningernes Fylde stunder til, og Evangeliets Budskab vil blive bragt til Israels Hus. I Forbindelse med denne Tildragelse vil Guds Vredes Skaaler

blive udgydt over Babylon. Ældsterne som have baaret et trofast Vidnesbyrd have renset deres Klæder for denne Slægts Blod; de have udført deres Forpligtelser og vil erholde Velsignelse derfor; deres Hjerter ere fyldte med Taknemmelighed og Pris til Gud for den Styrke og Inspiration som han har skjænket dem i deres ringe Bestræbelser. Resultatet af deres Arbejde blandt Menneskene er i Herrens Haand, og i Fremtiden, saavelsom i det Forbigangne og Nærværende, anerkjende de Herrens Haand i alle Ting. — Mill. Star.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident A. P. Renstrøm skriver i et Brev dateret Norrkøping den 25de Februar: „I mit sidste Brev omtalte jeg at have, i Forening med Ældste L. Dahlquist, afholdt en stor Forsamling i Alingsås, og tillige bemærkede at vi agtede snart at besøge nævnte Sted. Den 19de dennes besøgte vi igjen Alingsås og afholdt en Forsamling, som var bivaanet af over fem Hundrede Personer, og om ikke „Frelsens Hær" havde holdt Møde samtidig vilde Forsamlingen have været endnu bedre besøgt. Vi nære den Forhaabning at vort Besøg vil have gode Følger. Jeg haaber at vi snart vil faa nogle gode Missionærer til at hjælpe os, eftersom Anledning gives mere og mere til at prædike Evangeliet for Folket. I min korte Erfaring i denne Konference har jeg fundet, at naar man kommer tre à fire Mile udenfor Norrkøping, Jønkøping og Gøteborg, kjende Folket knapt til de Sidste-Dages Hellige som et religiøst Samfund. Sidste Lørdag bekjendtgjorde vi i et herværende Blad, vor Forsamling paa Søndag. Vi citerede Mat. 24, 14 ordlydende og tilføjede: „Kom og hør vor Side af Sagen! Alle velkomne. Fri Adgang;" undertegnede vore Navne, og anførte at vi vare Missionærer fra Utah. Inden Forsamlingen begyndte var Lokalet fyldt til Trængsel, og Flere kunde ikke komme ind af Mangel paa Plads. Blandt de Forsamlede observeredes tre Stadspræster; to af dem overværede hele Forsamlingen. En god Aand var tilstede og Ingen havde Noget at bemærke."

Præsident N. Frederiksen skriver fra Aarhus den 28de f. M.: „Missionærerne i denne Konference ere gode og talentfulde Mænd, der arbejde med Iver og Energi for at sprede Evangeliets Lys blandt vore Medmennesker, men tilsyneladende er Jordbunden hvori Evangeliets Sæd udsaaes meget forskjellig, da den paa nogle Steder spirer frem og bærer gode Frugter, medens paa andre Steder Fremtiden endnu har i sit Skjød hvad Frugterne vil blive. Det er mig en Glæde at kunne give en god Beretning fra den nylig organiserede Grén i Grenaa. Tre Forsamlinger afholdes dersteds hver Uge i et lejet Forsamlingslokale, hvilket i Almindelighed er fyldt med opmærksomme Tilhørere. En Søndagsskole er oprettet; megen Interesse lægges for Dagen saavel fra Forældrenes som Børnenes Side, og Forstander J. C. Berthelsen virker ivrigt for at fremme denne Sag. Her i Aarhus er vore Forsamlinger, hvilke afholdes regelmessig i vort rummelige Lokale, bedre besøgte i Vinter end de har været for mange Aar.

Som Frugter af vort forenede Arbejde har vi haft den Glæde at indlemme 14 Personer i Kirken ved Daab i Løbet af de sidste tre Maaneder. Vor Søndagsskole og vore Uddannelsesforeninger ere i en trivelig Tilstand. Vore Brødre og Søstre, som er kaldede til at undervise de Smaa, udvise Flid og Iver i deres Kald; de ere bekjendte med Frugterne af dette Arbejde — i Tankerne skue de ind i Fremtiden og ser Barnet i Mandoms Alder, maaske som en Sandhedens Budbærer, eller som en Moder i Israel, der vaager og belærer sine Børn, medens Fader er i fjærne Lande for at forkynde Guds Godhed til Menneskene, begge fyldte med Evangeliets Aand og et urokkeligt Vidnesbyrd om dets evige Sandheder, hvortil Spiren var lagt i Uskylds Vaar formedelst den Undervisning som de modtog i Søndagsskolen — derfor ere de interesserede i dette ædle Arbejde for Barnets aandelige Udvikling."

Præsident O. H. Berg skriver fra Christiania den 3dje dennes: „Jeg bivaanede to særdeles gode Forsamlinger sidstledne Søndag i Laurvig; den lille Sal var fyldt med opmærksomme Tilhørere, af hvilke de fleste vare Fremmede. Missionærerne beretter at der er kun Faa som for Nærværende undersøge Evangeliet i denne Grén (Arendals Grén), dog virker Ældsterne E. Koffoed og A. E. Christensen med utrættelig Flid for at sprede Sandheden; Skrifter uddeles og Forsamlinger afholdes hvorsomhelst Lejlighed gives."

Konferencemøder.

Konferencemøderne ville blive afholdte:

I Kjøbenhavn den 24de, 25de og 26de April.
„ Christiania „ 2den og 3die Maj.
„ Stockholm „ 9de og 10de „

Apostel Brigham Young, Præsident over den europæiske Mission, vil, ifølge Bestemmelse, overvære ovennævnte Møder.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Varmen og Lyset.

(Af G. Hartwig.)

Sneen dækker Mark og Eng, Vandene ere belagte med Is, Vinterstormen farer igjennem den bladløse Skov, og allerede tidlig om Eftermiddagen skjuler den matte Sol sig i Taagen ved den vestlige Horizont. Sangfuglene ere forstummede, Insekternes Hær er forsvunden, og alle frie Dyr have trukket sig tilbage i Huler og Jordhuller.

Hele Naturen synes at være hensunken i Dvale og Død, men der forestaar snart en vidunderlig Gjenopstan-

delse. Solen stiger bestandig højere; tidligere og tidligere indfinder Morgenrøden sig i Øst, sildigere og sildigere synker Solen i Vest for at sprede sine Strømme af Lys over en anden Hemisphære, og Dag for Dag tiltager dens varmende Kraft. Sneen smelter paa Bjergene, Floderne sprænge deres Isdække, den nøgne Skov smykker sig med grønne Blade og Engen med Blomster; Fuglene synge, Insekterne sværme, og Vildtet strejfer igjennem Skovens Tykning i den fulde Nydelse af Friheden.

Det er Solens velgjørende og oplivende Varme, der fremkalder disse vekslende Optrin af Liv og Virksomhed; dog er Solen ikke den eneste Kilde til Varme, som vi kjende. Der kan tvertimod fremlokkes Varme af alle de Legemer, som findes paa Jorden.

Ved Gnidning opvarmes Jernværktøj, og de Vilde pleje som bekjendt at gnide to Stykker Træ imod hinanden, naar de ville gjøre Ild. Ved Stød og Tryk udvikles der ligeledes en ikke ubetydelig Mængde Varme. Naar en Kanonkugle med fuld Kraft rammer en tyk Jernplade, ophedes denne øjeblikkelig til Rodglødhede der, hvor den blev truffen. Sammenpresser man hurtig Luft til omtrent en Femtedel af dens tidligere Rumfang, ophedes den saa stærkt, at den straks antænder Bomuld eller Svamp. Elektriciteten, kemiske Forbrændinger og Livsprocessen udvikle ligeledes Varme; den stiger op af Vulkanernes Kratere eller af de varme Kilder som Gejser.

Varmens almindeligste Virkning er dens Udvidekraft. Paa faa Undtagelser nær optræder den som en mægtig Modstander af Cohæsionen og som det udvidende Princip, der søger at overvinde Tyngden. Først udvider den de faste Legemer, derpaa bringer den dem i draabeflydende og tilsidst i luftformig Tilstand, — et Fænomen, som ingen anden Kraft i Naturen er istand til at bevirke. Alle Gjenstandes Beskaffenhed som faste, flydende eller luftformige Legemer beror derfor ene og alene paa deres Temperatur.

Dersom Jorden blev bragt i en anden Afstand fra Solen, vilde den blive som ganske forvandlet; rykkedes den betydelig nærmere, vilde de fleste Metaller bestandig forekomme i smeltet Tilstand, og fjernedes den langt bort fra Solen, vilde Havet blive en fast Masse, og Cirkulationen af Vædsker, den vigtigste Faktor i Dyre- og Plantelivet, vilde da standse. Saaledes afhænger vor Tilværelse af den Varmegrad, som er en Følge af vor Planets bestaaende Afstand fra Solen, og da vi ikke kunne tilskrive det blinde Tilfælde hele Udviklingen af det organiske Liv, maa vi erkjende, at et højeste Væsens Visdom utallige Aar før Menneskets første Optræden har anvist Jorden en Bane i 20 Millioner Miles Afstand fra Solen, for at den en Gang kunde tjene til dets Bolig.

Dersom Merkur med sin tykke Dunstkreds, Venus, som i Størrelse og Tæthed har saa meget tilfælles med Jorden, Mars med sine Snepletter ved Polerne, som vidne om Tilstedeværelsen af en Atmosfære, Jupiter med sine mærkelige Skybelter og sit Følge af fire Maaner, samt Saturn med sine gaadefulde Ringe og sin Sværm af otte Drabanter, — dersom alle hine Kloder ere beboede af Fornuftvæsener, da maa disse paa Grund af Planeternes forskjellige Afstand fra Solen være ganske anderledes organiserede end vi; men af den Harmoni, der findes i Naturen her paa Jorden, kunne vi med Sikkerhed slutte, at Planetbeboernes Organisation maa staa i den nøjeste

Overensstemmelse med deres forskjellige Opholdssteder.

Med Hensyn til Forholdet til Varmen finder der en stor Forskjellighed Sted hos de forskjellige Stoffer. Nogle skifte Temperatur med stor Hurtighed, andre først langsomt; nogle ere gode, andre slette Varmeledere. Saaledes er den atmosfæriske Luft en overordentlig slet Varmeleder; men netop derfor lader den Varmestraalerne med stor Lethed gaa igjennem uden at optage dem i sig, — en Egenskab, der er af den største Vigtighed for hele det organiske Liv. Naar man nærmer sig Ilden i en Kakkelovn, føler man en stærk Varme, om ogsaa den omgivende Luft er kold. Denne Varme kan let adskilles fra den, som Luften selv besidder. For den første kan man beskytte sig, naar man holder en Skjærm imellem Varmekilden og sig selv, men for den sidste ikke. Brændende Legemer kunne altsaa udsende Varme i alle Retninger igjennem Luften, ligesom Lysstraalerne gaa igjennem gjennemsigtige Legemer; man taler derfor om Straalevarme og Varmestraaler ligesom om Lysstraaler.

Naar Solstraalen gaar igjennem et Prisme, brydes den som bekjendt i et *prægtigt Farvebillede*, det saakaldte *Solspectrum*, lig det, vi beundre i Regnbuen med dens Overgange af Rødt, Orange, Gult, Grønt, Lyseblaat, Mørkeblaat og Violet. Disse prismatiske eller elementære Farver, som ikke yderligere kunne brydes, frembringe atter hvidt Lys, naar man samler dem paa et Sted ved en Lindse, — et Bevis paa, at det hvide Lys er sammensat af dem.

Dersom Lyset ikke var sammensat, vilde alle de Gjenstande, der kaste det tilbage, vise sig hvide, og alle de, der optage det, vise sig sorte; Naturen vilde da miste sit vidunderlige, mangefarvede Udseende og kun frembyde et monotont hvidt, graat og sort Farvebillede.

Men da kun faa Legemer optage eller tilbagekaste hele Lysstraalen, og de fleste derimod kun optage en eller anden prismatisk Farve, men tilbagekaste de øvrige og saaledes gjøre dem kjendelige for vort Øje, saa opstaar derved den henrivende Mangfoldighed, som vi beundre i Morgen- og Aftenrøden, i Havets Overgange, i Træernes Løv, i Engens brogede Blomstertæppe, i Dyreverdenens tildels saa prægtige Klædebon og i Metallernes ejendommelige Glans.

Hvorledes vilde Gjenstandene lade sig skjelne fra hverandre uden Forskjellighed i Farve; hvorledes skulde mange Dyr finde deres Næring eller undgaa deres Fjender, dersom Alt simpelthen var hvidt eller sort? Menneskets Øje er skabt til at opfatte alle mulige Farvenuancer og staar i den fuldstændigste Overensstemmelse med Solstraalens Brydninger. I en farveløs Verden vilde Mennesket ikke være blevet Menneske; dets Fantasi, dets Kundskaber vilde være blevne forkrøblede og dets Aand lammet. Der er altsaa den nøjeste Harmoni imellem den farvede Solstraale og vore aandelige Fornødenheder, hvilket tydelig aabenbarer, at de begge hidrøre fra en og samme guddommelige Kilde.

Den Skridt for Skridt vundne Indsigt i Lysets Egenskaber, er en af Menneskeaandens herligste Triumfer. Lyset gjennemfarer Rummet med en ufattelig Hastighed, og dog har Mennesket været istand til at maale dets Hurtighed. Man har udregnet, at Solstraalen tilbagelægger omtrent 41,000 Mile i Sekundet, og at de yderste røde Straaler i Prismet gjøre 458 og de yderste

violette 727 Billioner Svingninger i dette efter vore Begreber saa forsvindende lille Tidsrum.

Lysstraalerne blive af de forskjellige Legemer tilbagekastede, bøjede og brudte under alle tænkelige Vinkler. Mennesket har opdaget Lovene for alle disse Fænomener og kan beregne dem med mathematisk Nøjagtighed. Man skjelner imellem Lys, der udstraaler fra et selvlysende Verdenslegeme, og Lys, som er laant fra et saadant og tilbagekastes af et planetarisk Legeme, og paa denne Maade faas der en Maalestok for Himmellegemernes forskjellige Natur.

For at kunne gjøre alle disse Erfaringer og Jagttagelser, for at kunne forfølge Lysstraalen i en utrolig Afstand eller for med dens Hjælp at kunne udforske Hemmelighederne i den mikroskopiske Verden, har Mennesket udtænkt en Mængde sindrige Instrumenter og væbnet sit Øje med i Sandhed magiske Redskaber, der ligesaavel aabenbare os fjerne Verdeners Hemmeligheder som den vidunderlige Bygning af Skabninger, der i Tusindvis finde Plads i en Vanddraabe. Ja, det er endog lykkedes Mennesket at tage Lyset i sin Tjeneste som Maler og at bringe det til at frembringe Billeder af en Finhed og Fuldkommenhed, som ingen menneskelig Haand vilde være istand til at skabe.

Hvad er Lys? Hvad er Varme? Disse Spørgsmaal maa nødvendigvis paatrænge sig Fysikeren, som beskjæftiger sig med de herhenhørende Fænomener. Er det ejendommelige ætheriske Stoffer, som udstraale fra de lysende og varmende Legemer, eller er det, som man nu i Almindelighed antager, fremadskridende Svingninger, Bevægelser, der fra Himmellegemerne meddeles til Ætheren, som opfylder Verdensrummet, i hvilket Himmellegemerne svømme som Øer i et umaadeligt Ocean? Men er Rummet, dette Halvmørkets og Taushedens Rige, da ikke andet end en unyttig Tomhed, ikke andet end Død og et umaadeligt Øde? Nej, igjennem det flyve Lys- og Varmestraalerne fra den ene Verden til den anden. Dette øde Rum er et nødvendigt Led i den Række af Indflydelser og Kræfter, af hvilke Livet fremgaar, og naar Rummets Nat ikke var, vilde der hverken gives nogen Dag eller Skabninger, som kunde glæde sig ved Dagens Afvexling og Skjønhed.

Søvnens Nytte og Nødvendighed.

Hjertet, Lungerne, Maven, Leveren og Nyrerne ere i Virksomhed om Natten saavelsom om Dagen; de ere saaledes virksomme uden Ophold fra Fødselen og indtil Døden.

Det er dog et helt forskjelligt Forhold raadende med Hjernen og de Organer, som bringer Sindet Meddelelser fra den ydre Verden. Alle disse Organer hvile sig om Natten — Øjet, Øret og Følelsen. Kjendsgjerningen er, at Hjernen er en ivrig Arbejder. Den maa forsyne alle andre Organer med Drivkraft, medens den selv forbruger mere Styrke end alle de andre Organer tilsammen. Enhver Tanke, Følelse, Beslutning og Handling forbruger en vis Del af Hjernens Kraft.

Søvn er kun en delvis Hvile for Hjernen. Vi sige delvis, thi de indre

Organer kunne ikke for et Øjeblik undvære den Kraft, som de modtage fra dette store Nervesystem. Paa Grund af at Blodet er den Materie hvorved Hjernen udfører al sin Virksomhed, hvadenten det er i fysisk eller fysiologisk Henseende, saa behøver Hjernen, som en Følge deraf, mindre Blod under Søvnen end i vaagen Tilstand. Følgelig er dens Blodforraad da meget formindsket, saa at det faar en lys Farve, og denne Fraværelse af Blod i Hjernen er dens mest ejendommelige Egenskab under Søvnen.

Der findes Intet som er saa nødvendigt for Helbredets Vibeholdelse som denne Hvile for Hjernen. Mangel paa Føde viser sig ikke saa snart fatal som Mangel paa Søvn. Det er konstateret at Hjernen behøver Hvile omtrent en tredjedel af Livet — otte Timers Søvn med seksten Timers vaagen Virksomhed. Om Hjernen er overladt til sig selv, saa forskaffer den sig den nødvendige Hvile, baade hvad Tid og Kvantitet betræffer. Men mange Personer tillade ikke Hjernen at raade sig selv.

Man bør ikke forglemme, at Naturen ikke lader sig besvige. Og den, som forsøger det, vil før eller senere, udfinde, at han maa tilbagebetale Kapitalen med høj Rente, eller lide Straf derfor, og kan virkelig betragte sig selv lykkelig om en Del af Straffen ikke bliver et nedbrudt Helbred for Livstid, eller uhelbredelig svækkede Sjælekræfter, eller ogsaa en fortidlig Grav. — Iuv. Instructor.

Dødsfald.

James C. Weiby, Søn af J. C. A. Weiby og Isabella W. Weiby, døde den 7de Februar 1891 i Manti, Sanpete Co., Utah. Den Hensovede var 6 Maaneder og 12 Dage gammel.

Elias Olsen Jr. døde i Provo, Utah, den 31te Januar 1891. Han var født i Løjten, Norge, den 11te Maj 1868 og emigrerede med sine Forældre til Utah i Juni 1874. Den Afdøde var en dygtig ung Mand, og døde som en trofast Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

Johanne C. Andreasen, født den 20de Februar 1887 døde den 31te Januar 1891; Trine M. Andreasen, født den 16de Oktober 1884, døde den 5te Februar 1891; Sarah J. Andreasen, født den 10de August 1889, døde den 6te Februar 1891. Alle — Børn af Peder Andreasen og Trine Jakobine Andreasen — fødte og døde i Mink Creek, Oneida Co., Idaho.

Hans Peter Emil Andersen, døde i Fountain Green, Sanpete Co., Utah, den 2den Februar 1891. Han var født i Grenaa, Danmark, den 10de Januar 1850, annammede Evangeliet i Randers i Aaret 1865, og var Missionær i Aarhus Konference i fire og et halvt Aar. Han emigrerede til Zion i Aaret 1875, levede altid som en trofast Hellig, og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Kom! endnu er Tid.

Mel.: While the days are going by.

Gud saa kjærlig paa os kalder,
Siger: „Kom! endnu er Tid,"
Medens Naadens Budskab gjalder,
Stræber frem i Tro og Flid.
Hvorfor skulde vi i Dag
— Ubekymrede i Mag
Med vor Sjæles Frelse Sag —
Tabe Naadens dyre Tid?

Kor:
Nu er Tid,
Til med Flid,
At gaa frem
Til det Hjem,
Hvor der Hvile findes maa,
Som de Frelste Alle faa.

Til Enhver som sorgløs vandre,
Frem paa Syndens brede Vej,
Alle som Guds Ord forandre,
Og hans Vilje gjøre ej,
Vil han sige disse Ord:
„Viger bort:" thi I paa Jord,
Har i Syd, Vest, Øst og Nord,
Kun med Falskhed nævnet mig.

Ej vil han dens Navn bekjende,
Som ej vil bekjende ham,
Den som vil hans Bud forvende,
Vil kun høste evig Skam.
Men han frelse vil Enhver,
Som hans Vilje gjøre her,
Og sit Kors taalmodig bær,
Følger Guds, det elskte Lam.

Dette er en gavnlig Byrde,
Er et Aag som ej gjør træt,
Følger vi den gode Hyrde,
Synes al vor Modgang let.
Thi hans Stemme den er sød,
Venlig, kjærlig, øm og blød,
Han vil lindre al vor Nød,
Og med Sandhed gjøre mæt.

Kom! Enhver hans Vilje gjøre,
Tag et Skridt paa Vejen frem,
Som til Liv og Frelse føre,
Til de Frelstes glade Hjem.
Kom! da nu mod Maalet skynd,
Rens es fri fra Syndens Dynd,
Og paa Vejen nu begynd',
Til de Frelstes glade Hjem.

Aug. S. Schou.

Indhold.

Moabiterne 177
Red. Anm.:
Herrens Tjeneres Vidnesbyrd .. 184
Uddrag af Korrespondance 186
Konferencemøder 187
Varmen og Lyset 187
Søvnens Nytte og Nødvendighed. 190
Dødsfald 191
Kom! endnu er Tid (Poesi) 192

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).